

Urban Lines

Od září hostí šedé stěny naší kavárny čtyři betonové reliéfy sochaře Jaroslava Chramosty. Vybízejí nás, abychom přistoupili co nejbližší, hledali, navazovali dialog s krajinou betonové strukturální plochy...

O cyklu Urban Lines autor říká: „Představují sérii lineárních reliéfů, které jsou výsledkem experimentálního procesu relativně nahodilých kompozic vznikajících na podkladové vrstvě při řezání nejrůznějších architektonických modelů. Tyto průmyslově vygenerované odpady jsem přijal jako „matrice“ pro další práci, vyčistil je, definoval výřezy a upravil kompozičně ve vztahu k danému výrazu, a to téměř neznatelně

s ohledem na zachování záznamu procesu, čímž jsem vytvořil betonové strukturální plochy. Jsou pro mě metaforou paměti a zároveň otiskem vjemu města, jeho architektury a krajiny nejen reálné, ale rovněž virtuální.“ (hh)

Jaroslav Chramosta: z cyklu Urban Lines

blízké okolí

Knihovna se Šanony

Již v občasníku vydaném v roce 2010 jsme zmiňovali, že přibližně 200 metrů od stanice metra Invalidovna jsou k vidění Plavci... Nyní tuto zmínku doplňujeme/rozšiřujeme...

Mezi sídlištěm Invalidovna a barokní budovou Invalidovny na místě bývalého statistického úřadu se nachází administrativní centrum Futurama Business Park. Dnes již dokončený komplex sedmi budov s obkladem z režných cihel má pěší zónu s vodními plochami. Ve dvou bazénkách se nacházejí právě již zmiňovaní betonoví Plavci. Jak šel čas, postupně k nim do dalšího bazénku přibývali betonoví Hroši a do prostoru mezi bazénky betonová Křesla.

V rámci festivalu Sculpture Line je v letech 2015-16 doplnila světelná plastika ve tvaru žraločí ploutve „Sharkfin“ od Jaroslava Chramosty, jehož betonové reliéfy máme nyní v divadle (viz výše na této stránce).

Co není na pěší zóně a co tedy není tak často vidět, je knihovna se Šanony. Nachází se v recepci budovy E a byla vytvořena z betonu ve stejné době jako Plavci. Autorem je Zdeněk Ruffer, na Hroších s ním spolupracovala Zorka Krejčí, vlastní knihovnu pro Šanony navrhl architekt komplexu Vladimír Krátký. (hh)

Zdeněk Ruffer: Křesla (beton)

Zdeněk Ruffer: Šanony (beton)

Starší občasníky DK nejen s tématem sídliště Invalidovna najdete na stránkách divadla www.divadlokamen.cz/obcasnik.

zprávy

Autentický podzim

Společným tématem pro všechny akce v období září až prosinec byla (ne)autentičnost. Dotkla se všech představení a na ně navazujících debat, korespondoval s ní i náš podzimní host salónu Antonín Puchmajer DS. Snažili jsme se otevřít téma (ne)autentičnosti z různých úhlů, některé z poznatků jsme i zapsali, a možná jsme i chvílemi (my i naši hosté) nějakou autentičnost prožili...

Bratislava

Začátkem října jsme hráli Asi ani zahradu v bratislavském prostoru A4 v rámci festivalu Pro-téza a náš dojem byl, že kolem A4 je komunita otevřených lidí, která se nebojí neobvyklých forem nebo obsahů. Po příjemné noci v přehlélem baru jsme poznali proslulou Petržalku (která není bez souvislosti s naší Invalidovnou, ač je 27x větší) včetně temného fragmentu metra z osmdesátých let s mimořádnou akustikou...

Workshopy

V říjnu jsme uspořádali půldenní workshop minimalistické improvizace, během kterého účastníci mohli zažít, jak zajímavé může být: stát o samotě v prostoru / stát s někým v prostoru / stát vůči někomu přímo tváří v tvář / stát vůči někomu šikmo. Večer následoval autentický Oidipus 11 minut. Podobný workshop jsme zařadili i do programu letošní Noci divadel a těšíme se, že ho na jaře opět zopakujeme.

úvodník

Glosa o (ne)iluzivnosti divadla

Divadlo je vždy v nějakém smyslu iluze. Všechno se v něm děje jenom jako... Nebo alespoň to podstatné... Nebo část toho podstatného... I když v divadle jsou skutečné židle, a dokonce skuteční lidé, alespoň část toho podstatného je jenom jako...

No... Rozhodli jsme se, že divadelní iluze či

10 let studia

Uvedením dvou her během jednoho listopadového večera jsme oslavili 10 let působení Divadla Kámen ve studiu na sídlišti Invalidovna. Nejprve jsme hráli největší věc Přibližně dvaatřicet zubů a po přestávce 48 lepáků, hru, která měla premiéru už v roce 2002. Opět se potvrdilo, že setkání starého s novým bývá zdrojem nečekaných podnětů...

OK plus F (foto Kristýna Suchá)

Premiéra

Nová hra se nazývá OK plus F a poněkud si zahrává s kompozitními monstry. Je vystavěna nad frankensteinovským motivem a mimo jiné se zabývá (ne)autentičností bytí herce a (ne)iluzivností divadelního rituálu. Hosté salónu se mohou těšit na několik nových a několik dlouhodobě kamenných tváří a duší. Kostýmy vytvořila a na scénografii se podílela Monika Piecuch Roženková (hledejte pod značkou MonaRosa)... (hh)

(ne)iluzivní divadlo bude zastřešujícím tématem našeho počínání během jara 2018.

Z iluze neunikneme a ani se o to nebudeme pokoušet. Pokusíme se ji spíš zkoumat, dívat se na ni z různých úhlů, v různých rytmech, v různých situacích, v různých stadiích různých rituálů.

Nová hra OK plus F je pro tento účel našťastí vhodná, nebo alespoň není nevhodná.

(Petr O)

otázka

Otázka pro režiséra:

Petře O, od března tohoto roku se Divadlo Kámen začalo označovat jako UMĚLECKÝ SALÓN. Proč vlastně? Došlo k nějakým zásadním změnám nebo posunům v tvorbě nebo se to týká spíš provozu vlastního divadelního studia?

Uvědomili jsme si, že provozujeme dosti nekompromisní současné umění. Nevíme, jestli ho provozujeme dobře nebo špatně, ostře nebo rozpatlaně, zajímavě nebo nudně... Ale nic jiného než současné umění to prostě není...

A nejen že ho usilovně provozujeme, také ho i z mnoha úhlů zkoumáme, a chceme ho zkoumat především společně se svými hosty (dříve jsme jim asi říkali diváci, ale to nám postupně začíná připadat nesprávné – oni se totiž velmi podílí na tom, co v našem prostoru vzniká, a slovo „divák“ v sobě má jakousi pasivitu).

Zkrátka: vzrušuje nás divoké současné umění a přejeme si zkoumat jeho různé aspekty,

píše / říká se

Na stránkách divadla se nachází záložka „Píše se / říká se“ a z ní se lehce prokliknete na blog Divadelních novin, kde už zhruba od roku 2013 máme takový jako vlastní sloupek s názvem Postřehy Divadla Kámen, ve kterém se pokoušíme reflektovat své divadelní a debatní snažení. Postřehy č. 22 se věnovaly diskusi na téma „nemožnosti autentičnosti“, které se účastnila řada zajímavých hostů včetně sociologa Miroslava Paulíčka. Ten mimo jiné poznamenal: „*Smysl je v ujasňování pojmů v nejasnosti. Čistě pragmaticky má autenticita význam, pokud má nějaký smysl. Pokud na to koukáme existenciálně jako Jean-Paul Sartre, který říkal: „Nevíme, kdo jsme, až do chvíle své smrti“, nejsme autenticity schopni a nemá tedy smysl o ní mluvit. Pokud chceme být autentičtí, smysl to má. Autenticita má smysl jen vůči neautenticitě. Přesto, že nejsme schopni ji definovat, jsme schopni si pod ní něco představit. Což znamená, že existuje. Jen pro každého jinak...*“

souvislosti, možnosti, meze, nemožnosti, trapnosti – jak prakticky, tak teoreticky. Proto různé debaty, texty, přednášky, vycházky, ...

Když jsme toto směřování zřetelně vyslovili, nějak automaticky se nám vyjevil pojem salón. Žádný jiný pojem nás neuspokojil. Salóny, ač se dnes mnoho uměleckých podniků takto nenazývá, plnily před sto lety přesně tu funkci, kterou chceme plnit u nás: nekompromisní provozování soudobého umění, ale také intenzivní uvažování o něm a seznamování se s ním – jak pro pokročilé, tak pro začátečníky.

Ho hó, zní to trochu velikášsky a leskle, ale nezní to osklivě, ne?

K posunům tvorby přímo v souvislosti s novou definicí našeho prostoru nedochází. K nějakým posunům (doufám) dochází neustále, ale salón je asi přímo nezapřičiňuje. I když všechno samozřejmě souvisí se vším, a slova mají strašlivou moc, takže na pozadí a tajemně ...

Máte-li otázku na režiséra nebo některého herce DK, pošlete ji prosím na adresu info@divadlokamen.cz. (hh)

V záložce „Píše se a říká se“ lze dále také najít třeba reflexi ke hře Přibližně dvaatřicet zubů prof. Jana Císaře, která vyšla v Lidových novinách, rozhlasovou reportáž Václava Millera o uměleckém salónu na okraji sídliště Invalidovna pro cyklus Prahou křížem krážem nebo odkazy na různé videorozhovory, a dokonce na pár záznamů celých představení. A také na starší čísla tohoto občasníku... (hh)

Salónní debata o (ne)autentičnosti, tématem této konkrétní byla (ne)autentičnost slovenského folklóru

rozhovor

Nejnovější inscenace má celkem krátký název „OK plus F“. Její podtitul je „OK jako dobře dobře, F jako fluidum, F jako Frankenstein“. Co se vybaví mužům a ženám jednajícím v této inscenaci pod těmito písmeny?

1/ OK jako ...

2/ F jako ...

Olga J

1/ OK jako nádherný nápad na logo kdysi Československých aerolinií na trupu našich letadel. OK jako slib, že bude všecko v klidu a v pořádku, to je v dnešní hektické době pohlazení po duši. OK jako vyjádřený pocit souhlasu s mým návrhem, tedy znovu uklidnění, podobně jako mají Francouzi při stejné příležitosti krásné slovo d'accord. Libozvuk do uší.

2/ F jako fšichni furt fšude fatálně fkalupu. Frankštajn mě FAKTICKY nenapad, snad jen FIMFÁRUM. FOK jako přesmyčka docela slušný kapely.

Vojtěch P

1/ OK jako obrovské kus. Neblahého úsilí? A obrovské divadelní kus pochopitelně.

2/ F jako Frankenstein, fluidum a fata morgana. F jako fiktivní, faktický a finální.

Zdeňka B

1/ OK jako okaté koketování s diváky, napětím a jedním naivním zoufalcem.

2/ F jako fronta na sdílení energií, prožitků a orgánů.

Martin P

1/ OK jako značka českých letadel, mraky, co plují po obloze, vidí letět horkovzdušné balony, modrá, bílá a červená.

2/ F jako František. Byl jsem tu, Fantomas. Naši furianti, fagot, flašinet, flétna, fidlovačka v F dur, funebráci. Fúj.

Lucie Z

1/ OK jako něco, co má více významů.

2/ F jako písmo, které vidím i slyším svým srdcem :)

Alexandr V

1/ OK jako naše realita, ve které se dá stvořit kompozitní bytost a ve které může bytost existovat bez nějakých významných existenciálních konfliktů.

2/ F jako kompozitní bytost/monstrum.

Lenka Ch

1/ OK jako letadlo, cesta někam daleko, ale zase ne tak moc daleko, někam po Evropě, Švýcarsko, Alpy, odlehlý penzion v horách a v něm nějaká šílená shrbená babizna, rozjuchaní turisté, kteří se možná už nikdy nevrátí domů, ale asi jim to ani moc neva...

2/ F jako fůra. Fůra ponožek. Probenděnejch minut. Fůra laků na nehty i knížek k přečtení. Všeho je strašná fůra, ale vždycky nějakéj komponent chybí.

(ptala se Helena H)

OK plus F – Vojtěch, Olga, Lenka, Martin (foto Kristýna Suchá)

... pracoval jsem na tom noci ... noci ... neposílal jsem dopisy a pracoval jsem na tom noci, noci ... jsem křivej a unavenej a vodstávaj mi uši, ale jsem hrdej ... mám žízeň, ale jsem na tebe hrdej ... mám hlad, ale mám radost z tvý bledý sametový sametový kompozitní kůže ...